Ludas Matyi

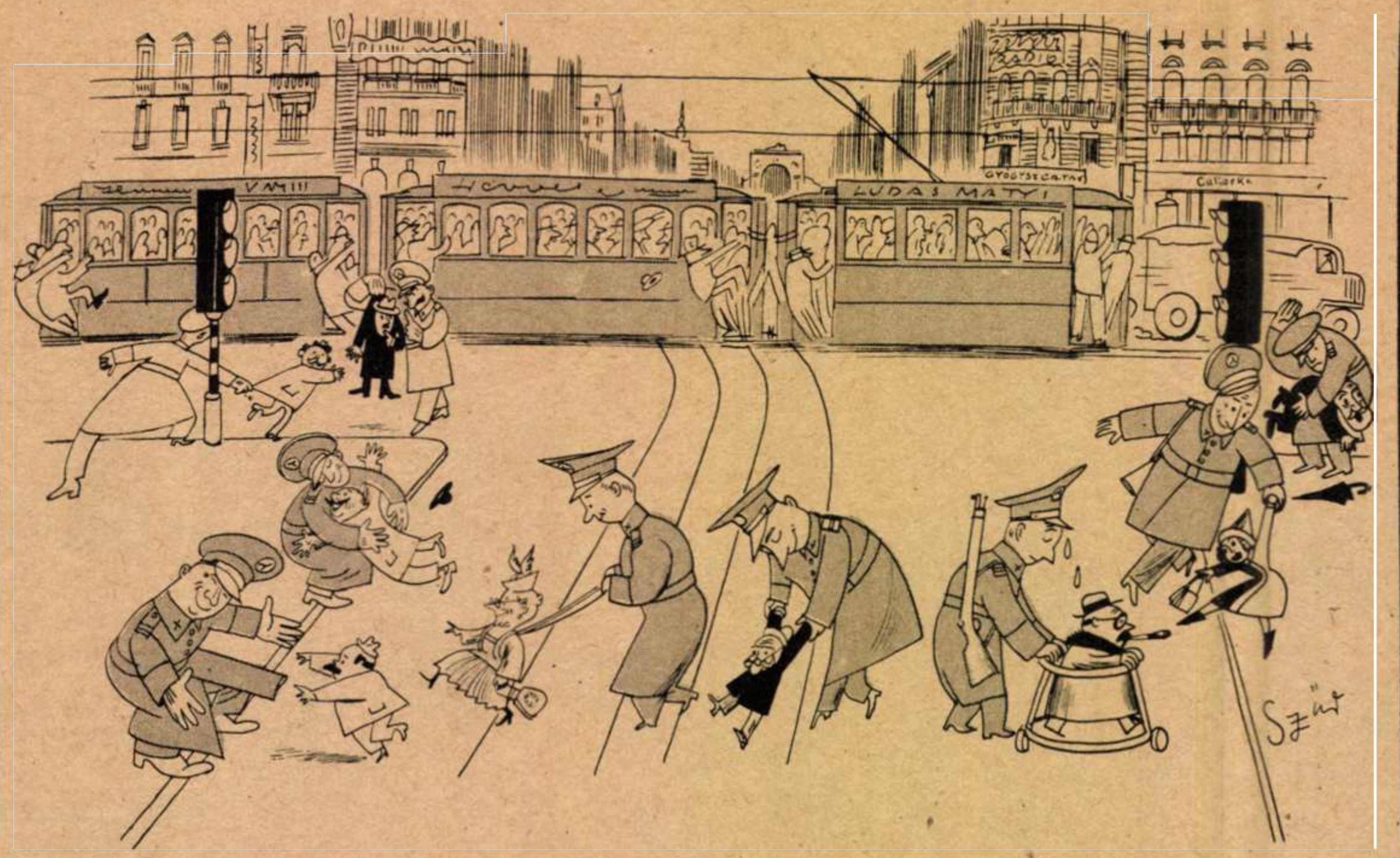
Mindenki karácsonyfája

Magyar Miska: *Ti miért nem nyújtjátok a kezeteket?*

Uncle Sam és John Bull: *Mert akkor le kellene tenni a játékaink*

III. évfolyam, 51. szám
1947 december 24

Járni tanítja a rendőrség a pestieket

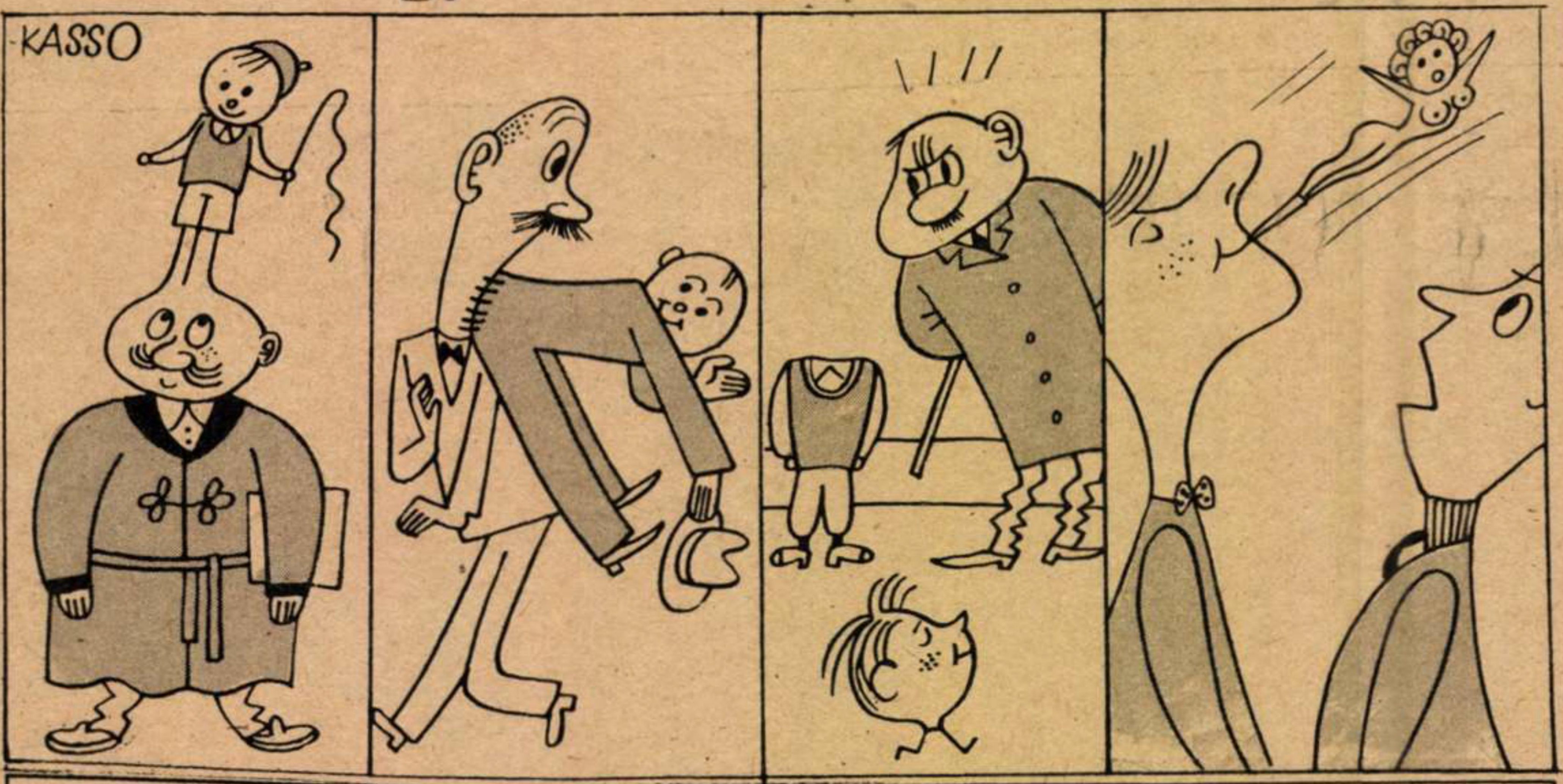

Uj ismeretlen, vad földrész: Bizónia

Mint ismeretes, Németország egyesített angol-amerikai zónáját Bizóniának nevezték el s ezzel új, csodálatos, eddig ismeretlen földrajzi fogalom vonult be a világközvéleménybe. Ez az új, rendkívül vad földrész az angolszász fölfedező és gyarmatosító rátermettség kitűnő példája. Különböző útleírásokból kiderül, hogy Bizónia valóságos dzsungel. Lakói, a bizónok, a germán kannibálok törzséből valók, akik az áldozataikkal rendkívül kegyetlen módon végeztek. Az új ország nyersanyagokban, gyárakban és nácikban, tehát az angolszász hódítók számára a legértékesebb kincsekben igen gazdag. Az ország különben igen termékeny, virágzik a feketekereskedelem és a prostitució.

Úgy tervezik, hogy Bizóniából rövidesen monarchikus királyságot alakítanak s az első bizón király valószínűleg Bevin lesz I. Ernő néven, de alárendelik az amerikai nagyhercegségnek.

Hogy mi miket beszélünk!

A fiam a fejemre nőtt!	— Jól a nyakamba varrták ezt a palit.	Már megint hol jár a fejed?!	— Nem kell ezt a nőt úgy mellreszívni!

Példázat arról,

mi a magyarázata annak, hogy Husszein főmufti nem jött zavarba, mikor megtudta, hogy a fasiszta irányzat, amelyért egykor úgy lelkesedett, megbukott?

Az első világháborúban történt, hogy Kredenc Jenő, a körúti kereskedő aki, mint tartalékos tiszt századparancsnok volt, telefonon ezt a parancsot kapta:

— Le kell tennünk a fegyvert. Ügyünk megbukott.

Kredenc Jenő visszatelefonált:

— Mi az, hogy megbuktunk? És ha én a feleségem neve alatt tovább harcolok?

Közlekedési idill

Rosszul kelt át egy pesti hölgy
A Körúton, az úttesten,
Helyszínen termett egy rendőr,
Aki ott állt, méla lesben.

Jön a bírság — így a rendőr —
Csodát itten bárhogy vár is,
Hat forintot fizet kegyed,
Behajtom ezt kérem, máris.

Pardon, pardon, — mondta a hölgy
S arca örömtől lett piros —
Nem lehet ezt, biztos uram,
Mert itt „behajtani tilos!"

(-éghy)

A III. Richárd hosszusága miatt, korán kezdik az előadásokat

Királyhegyi: Nézze Majorkám, majd én játszom a III. Richárdot, akkor sokkal rövidebb lesz.

Karácsonyi meglepetés

Kredenc Jenő beállít karácsony előtt a fogorvoshoz és így szól:

— Doktor úr, három zápfog és három gyökér. Csak ki vele. Érzéstelenítés nélkül. Semmi narkózis, semmi teketória.

— Bravó, — mondja a fogorvos, — ez aztán a bátorság. Tessék leülni ebbe a székbe.

— Én? — mondja Kredenc Jenő. — Ki beszél rólam? Kinn vár a feleségem.

Az Izzó értéke

Havlicsek leteszi kezéből az újságot a kávéházban és azt mondja:

— Jankovich Dénes gróf, az Egyesült Izzó vezére nagyon féltett kincs lehet.

— Miből gondolja? — kérdezi valaki.

Havlicsek vállat von:

— Olvastam, hogy őrizetbe vették.

Hidvéghy Ferenc paródiája:

Elcserélt figurák

Alábbiakban a Ludas Matyi népszerű figuráit látja viszont az olvasó, elcserélt modorban. A két reakcióst népiesen és Taszajtó Nagy Gergelyt szalonképesítve.

1.

Taszajtó Mondén Gergely

Taszajtó Nagy Gergely: Mit szólsz hozzá, kérlekalássan, hogy jártam nejem őnagyságával, Pirossal?

Suvaszthó Pecekh: Mi van Pirikével, kérlekalázattal?

Taszajtó: Képzeld kérlek, miskárolás után benn ülünk tegnap a Zserbóban és azt mondja, unalmas esténkint örökké a tehenek fejésével bíbelődni, menjünk el egyik este meghallgatni a Kapitány Annyt.

Suvaszthó Pecekh: És meghallgattátok, kérlek?

Taszajtó: Dehogy, kérlekalássan. Nem járok én a Caffé de la Paix-be. Szegényparasztoknak való hely az. Én este, műtrágyaschlichtelés után inkább beülök a klubomba, kérlek.

Suvaszthó Pecekh: Mit lehet ott csinálni, kérlekalássan?

Taszajtó: Elbridzselgetek és átfutom a Paris Soirt, meg a Newyork Heraldot.

Suvaszthó Pecekh: Színházba nem jártok?

Taszajtó: Nem jutok hozzá kérlekalássan. Pedig nagy a restanciám. A Nemzetiben már a III. Richárd megy és én még az első és második Richárdot se láttam.

Suvaszthó Pecekh: Mivel vagy úgy elfoglalva, kérlek?

Taszajtó: Mindig van valami kérlekalássan. Hol a Pirinek van migrénje, hol meg nekem van szplinem. Szubtilis ember vagyok, ismerhetsz, kérlekalássan.

Suvaszthó Pecekh: Pedig eljöhetnétek már egyszer valahova. Koncertre, vagy az Operába.

Taszajtó: A koncertet unom, az Operabérletemet meg ki se váltottam az idén.

Suvaszthó Pecekh: Meghívlak kérlek ma estére a páholyunkba.

Taszajtó: Mi megy?

Suvaszthó Pecekh: A walkür.

Taszajtó: Idegeimre megy ez az örökös Wagner.

Suvaszthó Pecekh: Na ezért eljöhetnétek egyszer.

Taszajtó: Nem bánom, kérlekalássan. Este a disznóim dezsőnéje után szóljatok át hozzánk telefonon. Talán elmegyünk. Muszáj kikapcsolódni egy kicsit.

Suvaszthó Pecekh: Na látod, ezt szeretem. Kézcsókom Piros őnagyságának. Szervusz kérlek.

Taszajtó: Au revoire, kérlekalássan . . .

2.

A két reakciós népiesen

Első reakciós: Mit szólsz hozzá, Arisztid komám, hogy milyen pupillás ember vagyok?

Második reakciós: Sőt abszolut. A nemjóját nekije.

Első reakciós: Hát hogy ityeg a fityeg?

Második reakciós: Ő. m. a. f.

Első reakciós: Amn e ; micsoda, te marha?

Második reakciós: Tudja a rossznyavalya. Csak úgy mondom, hogy járjon a pofám.

Első reakciós: Bevetetted-e már a fődet, te bőszme?

Második reakciós: Hol, te ütődött? Itt a Karpfensteinerek utcájában?

Első reakciós: De akkurátus vagy. Hát ahun éppen gyün.

Második reakciós: Észnél légy Tasziló, ha nehezedre esik is. Mán hogy vetettem vóna be? A fene vesződik ezzel Taszikám.

Eső reakciós: Netene, oszt miér rühelled ezt olyan nagyon?

Második reakciós: Fődet bevetni? Olyan unalmas dolog az, hogy elalszom tüle. De erről se lehet szó, az ántiját nekije.

Első reakciós: Mér te?

Második reakciós: Merhogy az asszony bevetette.

Első reakciós: A fődet?

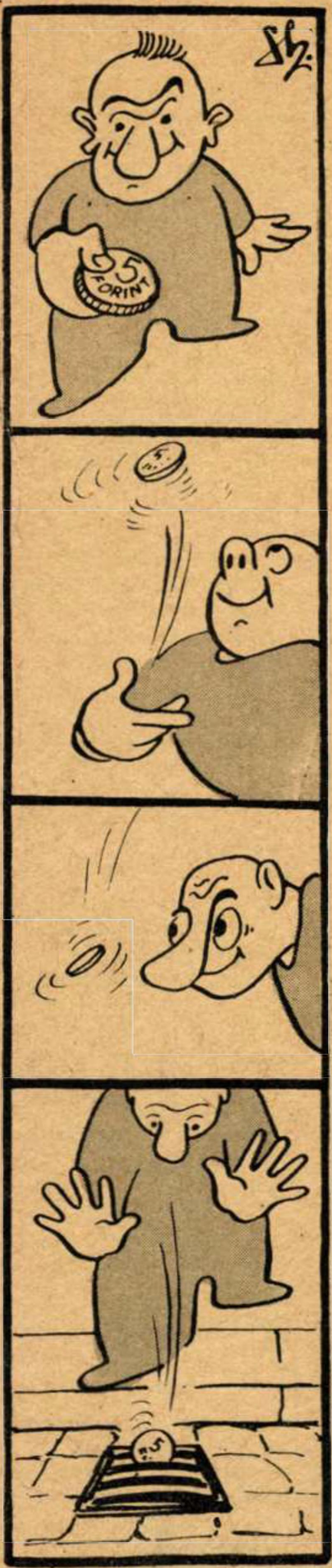
Második reakciós: Az ágyat. Osztég most nem nem tudok lefeküdnyi. Na szerbuc, taszajtlák instállom . . .

A múzeumban

— Apuka, hogy ivott ez az állat? Nem csurgott ki belőle a víz?

Fej vagy írás?

— Ha fej, vacsorázom, ha írás, ebédelek rajta.

Szegény kis soffőrgyilkos panaszai

— Háromszor fejbelőttem, kétszer nyakonszúrtam, egyszer hátbadöftem, akkor hátamra vettem, majd bedobtam a kútba és most még drukkolni kell, hogy kegyelmet kapok-e a köztársasági elnöktől?

Történelem

— Zseniális történelemtanárunk volt nekünk — dicsekszik Gugyerák. — De tudtuk is ám a történelmet! Én még most is emlékszem egy évszámra.

— Melyik az?

— 1543.

— Mi volt akkor?

— Azt már nem tudom.

Darvas Szilárd:

Korszerű betlehemes-játék

(Szín: a Dunamedence. Békeszerető népek ülnek benne és csendben játszanak. Truman, Bevin és Bidault jámbor pásztoroknak maszkírozva bevonulnak.)

Truman: Szabad-e bejönni szegény betlehemeseknek, akik mindmostanáig dollárt legeltettek a mezőn?

Népek: Nem. Menjenek a fészkes bizniszbe.

Bevin: Köszönjük a szíves fogadtatást, akkor maradunk. Hű, de álmos vagyok! *(Ráfekszik a subára.)*

Truman (ráfekszik a gubára).

Bidault (ráfekszik a francia népre).

Marshall (ugyancsak pásztornak maszkírozva, görcsös tervére támaszkodva be): No nézd csak! Ezek itt elaludtak, közben meg szétszélednek a dollárok. *(Nagyot kiált):* Itt a Molotov! *(Pásztorok riadtan felugrának.)*

Truman (szemét dörzsöli): Hű a teremburáját, mordizomadta nyujorkherald, de szépet álmodtam! Mindenki olyan barom volt, hogy hitt nekem, oszt én legeltettem az egész világot. No, erre iszom egyet. *(Elővesz a kulacsát és nagyot húz a görögök fejére.)*

Bevin: Hát még én, lédiszetdzsentlemén! Enyim volt a világ minden olaja és kilenc fontsterlingért mértem egy kupicát! *(Bidaulthoz):* Hát te, kiskomám?

Bidault: Én azt álmodtam, moszjő bojtár, hogy szeretnek a franciák.

Truman: Tréfás fickó vagy te, az már szentigaz. No de igyekezzünk, mert lassan megvirrad, márpedig mi azt nem szeretjük.

Leon Blum (angyalnak maszkírozva megjelenik): Örüljetek pásztorok, mert nagy örömet hirdetek nektek. Megszületett Trizónia, Németország egyesített angol-francia-amerikai zónája, mivelhogy nemcsak a test fontos, hanem a lélek is és hogy az lehetőleg mindenkibe hálni járjon.

Pásztorok (énekelnek):

Dicsőség földön a dollárnak,
békesség a náci polgárnak,

Truman: Ki hozzám jön és szeret,
az kap tőlem pénzeket,

Együtt: Dicsőség, dicsőség a dollárnak.

Népek (kidobják őket és a szeretet kezdetét veszi).

Gádor Béla:

Készülünk a karácsonyra

Egy héttel karácsony előtt megtaláltam azt a rejtekhelyet, ahová feleségem a tőlem ellopott pénzt eldugdosta. Nem szóltam egy szót sem, fogtam a pénzt és gondosan elástam az egyik fikusz tövébe. Másnap kitört a botrány.

— Hogy jössz te ahhoz — kiáltozott nőm hevesen, hogy ellopod a pénzemet?

— Először is az az én pénzem volt.

— Az a pénz az enyém volt, mert azt én loptam. Neked nincs érzéked a magántulajdon iránt. Egyébként is abban a pénzben benne volt az az összeg is, amelyet te loptál el az én háztartáspénzemből.

— Nézd, Olga, — szóltam pedagógiai szándékkal — legyünk tárgyilagosak. Te hetek óta azért lopkodod a pénzt, mint egy szarka, mert karácsonyi ajándékot akarsz vásárolni nekem. Nem olyan időket élünk, hogy az ember csak úgy ajándékozgasson.

— Ne ravaszkodj, mert azt útálom. Azt hiszed, nem tudom, hogy te is azért lopkodsz a háztartáspénzből, mert ajándékot akarsz venni nekem? Nem fogsz, erről én kezeskedem.

— Szóval, te meg akarsz fosztani engem az ajándékozás örömétől?

— Látod, ez vagy te. Önző vagy, számító és gonosz. Mindig csak magadra gondolsz. Miért csak te akarsz örülni annak, hogy ajándékot veszel nekem? Én is akarok egy kis örömöt, hogy örömöt okozhattam neked.

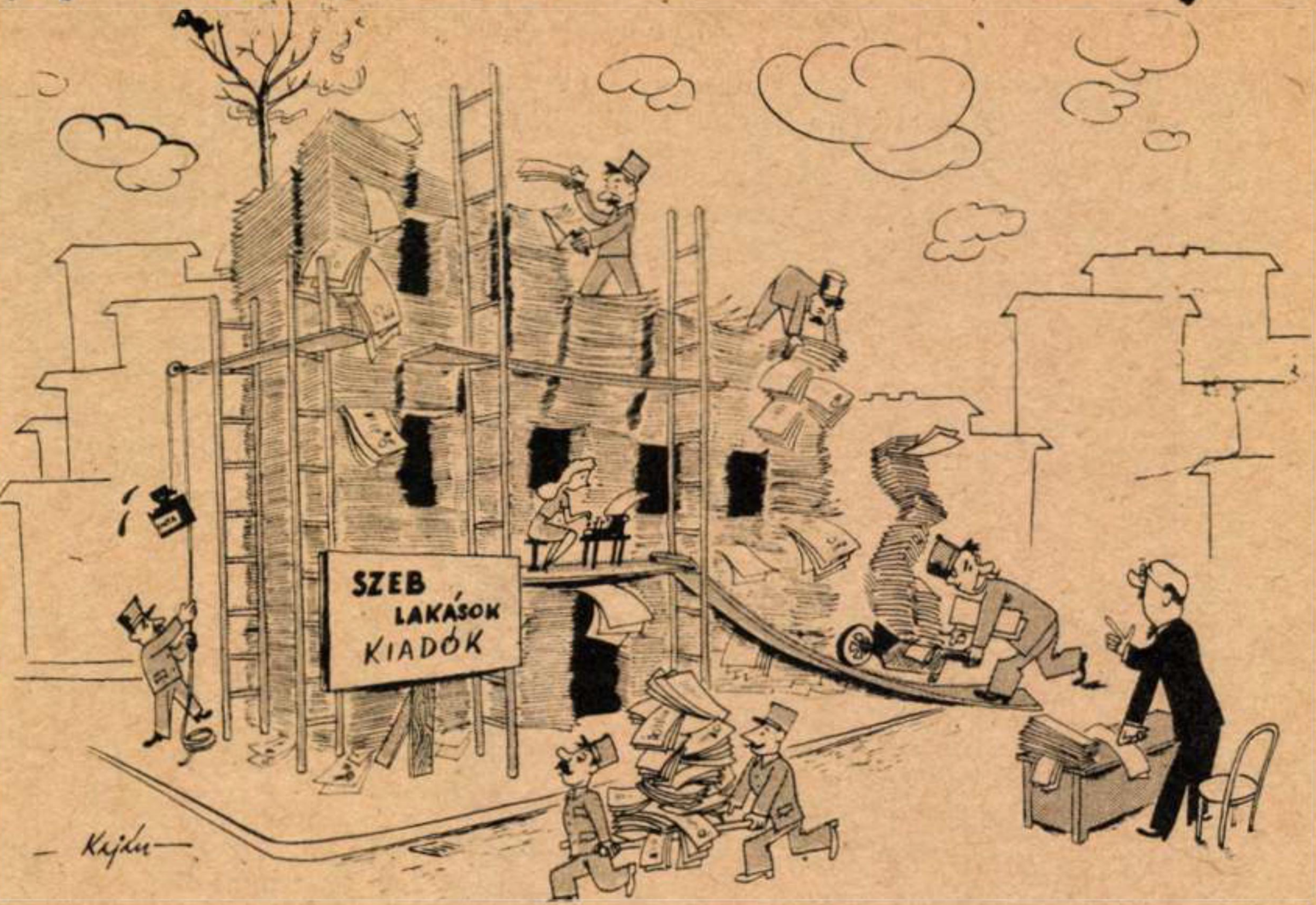
— Egy pillanat! Én azonban nem fogok örülni a te ajándékodnak, ha ezáltal megfosztasz engem attól, hogy a te örömödnek örüljek, amelyet az ajándékom okozott.

— Nyugalom, — intett le nőm. — Miért akarsz te mindenáron annak az örömömnek örülni, amelyet az ajándékod okoz, miért nem akarsz inkább annak az örömömnek örülni, amelyet a te örömöd feletti örömöm okoz?

Ezután még hosszas vita következett, amelynek végén megállapodtunk abban, hogy egyikünk sem vesz ajándékot a másiknak.

Másnap eltűnt a pénz a fikuszból és csak este találtam meg a partvis nyelébe rejtve, ahová nőm egy ügyes kis lyukat fúrt. Most eldugtam egy fotel kárpitja alá, de ellenfelem éjjel felbontotta az összes foteleket és visszakaparintotta így a pénzt. Ez így tartott néhány napig. A végén a pénz úgyszólván már percenkint cserélt gazdát. Ezt nem sokáig bírtuk idegekkel, végül is, félőrülten a kiállott izgalmaktól, újabb tanácskozásra gyűltünk egybe. Hosszas tárgyalás után megegyeztünk abban, hogy a pénzt kettéosztjuk; nőm az ő részéből megveszi a szaloncukrot, én pedig a karácsonyi pulykát, ami persze lényegesen drágább, de nem baj. A pokoli terv már a megállapodás közben megfogant bennem. Eladom a nyári felöltőmet, a karórámat és a fényképezőgépemet és olyan értékes ajándékot veszek ennek a gonosz bestiának, hogy amig él, megemlegeti.

A SZEB-lakások 24.000 aktája

— Azt a köteget adja le, még nincs aláírva.

Macskabarát

Egy állatkereskedésbe beállít egy férfi és megpillantva az üzlet mélyén játszadozó cicákat, feléjük tart. Szemlét tart felettük, aztán odafordul a tulajdonoshoz:

— Mondja kérem, szobacicákat nem tartanak?

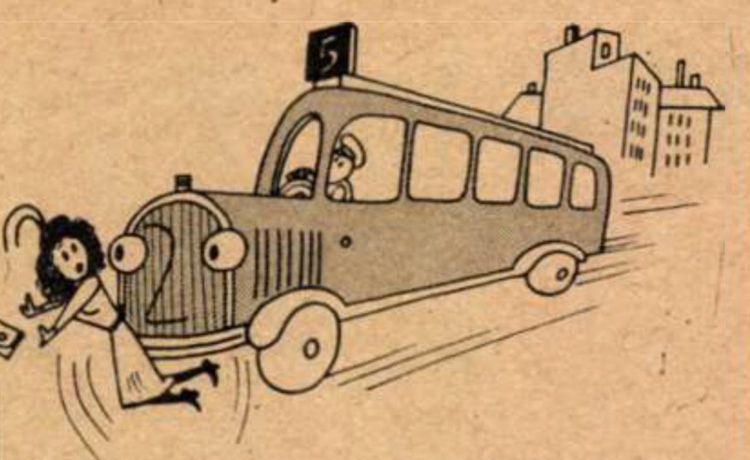
Borzalmas!

— Hallottad, öregem, szegény Padlupka, a borbély, öngyilkos lett.

— Szegény ember. És hogyan lett öngyilkos?

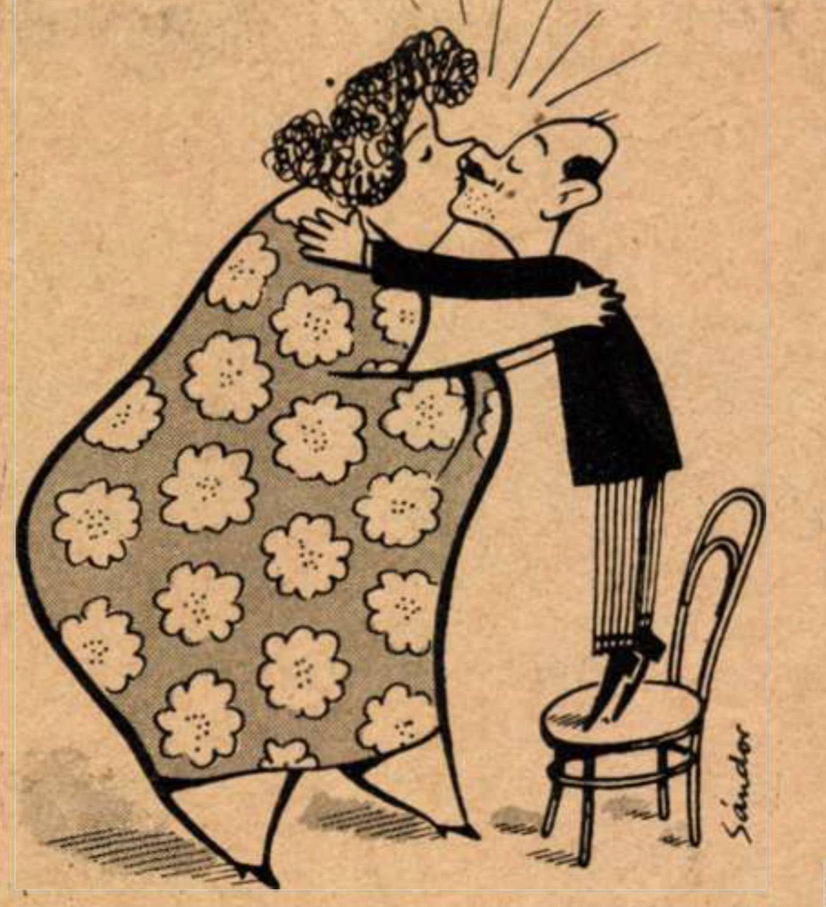
— Elővett egy hajvágógépet és kinyírta magát.

Száz francia autóbuszt kapunk

Az autóbusz: Pardon, madám!

Szerelem akadályokkal

— Úgy-e, mondtam Lilike, hogy a lexikont már nem kell alátenni.

Ötévi börtön a nődolgozókat kihasználó munkaadóknak

— Sputz úr, délután feljön hozzám, egy kis különmunka lesz.

— Ajvé, ránk védtelen férfiakra már megint nem gondolt a törvény?

Dal a pesti pékről

Figyeljetek, pipikék,
Én vagyok a pesti pék.
Adhat nekem a Vas Zoltán
Finom lisztet, gyönyörűt,
Az én szívem a fogyasztón
Még sohase könyörült.
Elvégezem tisztemet,
Szitálom a lisztemet.

Szita, szita, gyer ide,
Hadd működöm izibe,
Nekiállunk én, a főnök,
S feleségem, a Juci,
Kiszitáljuk a lánglisztet,
Abból támad a buci.
Buci ára magasabb,
Bucit sütni okosabb.

De evvel még vége nincs,
Fogyasztó úr, rámtekints:
Kiszitálom a közepest,
A kenyérbe az se jön,
Buci, buci, tarka buci,
Bucit sütni örömöm.
Buci súlya nehezebb,
Nehéz, mint a kövezet.

Szita-szita, csak tovább!
Nem vagyunk mi ostobák.
A jó lisztből mind ami jó
Kipofozza tenyerem,
Ami barna, mint a khaki,
Abból lesz a kenyerem.
Dagasztó és szakasztó...
Fulladj meg rajt, fogyasztó.

Gábor Andor

Céltalan per

A bíró megkérdezi Havlicsektől:

— A vád szerint Nyuszek azt mondta önről, hogy címeres ökör. Igaz ez?

— Igaz, bíró úr.

— Hát akkor mi a fenét akar itt?

Erre is csak Hitler volt képes!

— Hitlerről kiderült, hogy fiatalabb éveiben francia kém volt.

— Micsoda marha! Ilyen szép, nyugodt állást elcserélt a Führerséggel.

Hülye vicc

— Minek van a telegráfdróton az a fehér csésze?

— Az alá bújik a sürgöny, ha esik.

Az optimista festőművész

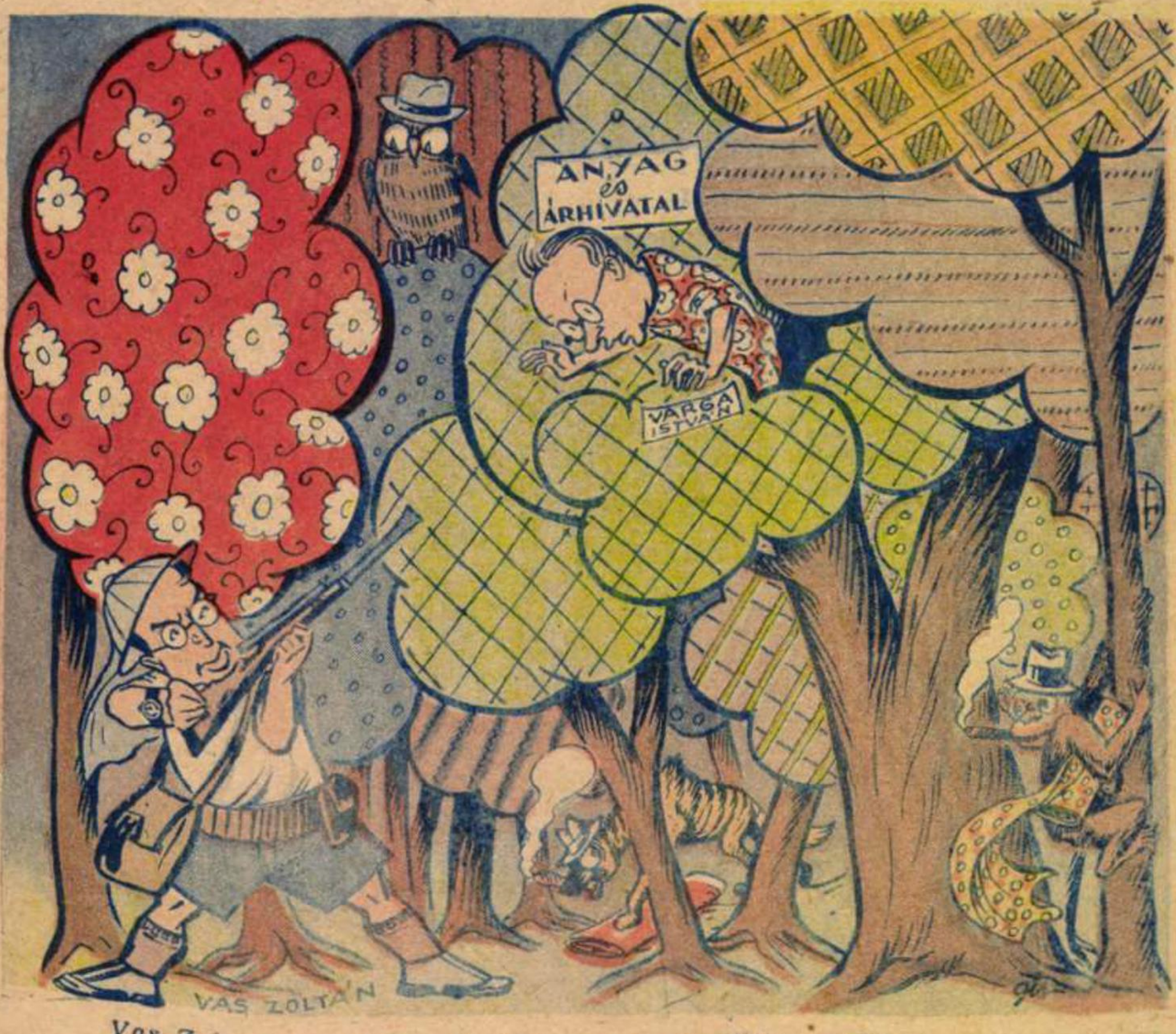
— Hiába, csak természet után tudok dolgozni.

Esik a hó

— Aztán mindenhova jusson abból a hótakaróból, Télapó.
— Bízza csak rám, én vagyok a Hóvátételi Bizottság elnöke.

A legsötétebb textildzsungelben

Vas Zoltán: Rendet fogok teremteni a textildzsungelben.
Varga István: Célzás akar ez lenni, Vas úr?

Tíz deka sajt

Szeretem a sajtot, nem tehetek róla. Izlik nekem. A multkor is összeszaladt minden a szájamban, amikor beléptem Szvicsek Elek csemegekereskedésébe és tíz deka trappistát kértem.

— Igenis. Segéd úr! — — intézkedett azonnal a főnök. — Húsz deka trappistát az úrnak . . !

— Igenis. — válaszolt a hű segéd. — Máris adom! Harminc deka trappista . . .!

És olyan ingerlően vágta fel a sajttömböt, hogy nem volt erőm tiltakozni. A segéd jó emberismerő lehetett, mert udvariasan megérdeklődte:

— Nem akar uraságod valamivel többet vásárolni? Ez az utolsó darab békebeli trappistánk, ezt még sikerült megmentenünk . . .

— Hááát . . . — tétováztam. — Hááát . . .

— Igenis. Talán akkor hatvan dekát méltóztassék rendelni, hiszen ha jól emlékszem, uraságod eredetileg is negyvenet akart vásárolni . . .

Levágott egy óriási darabot és a mérlegre dobta. Gyáván, lesütött szemekkel hallgattam. Kereskedésekben mindig ilyen félénk vagyok, bár az apósom sörtenagykereskedő.

A sajt a földig húzta a mérleg serpenyőjét.

— Nagy baj volna — hipnotizált a csemegealkalmazott. — ha kilencvenöt deka lenne . . .?!

— Neeeem . . .

— Mert ez egykilótíz! A pénztárnál tetszik fizetni! Kasszatrappista-egykilóharminc . . .!

*

A sajt csak egy hétig tartott. Mit csináljak, izlett nekem. Emberek vagyunk. Ezokból ma megint bementem Szvicsek Elek csemegeüzletébe és odaléptem a pult elé.

— Kérek tíz deka trappistát!

A segéd rámnézett és szemében megcsillant valami.

— Igenis. Tíz deka trappista! — felelte, a levágott sajthegyet a mérlegre dobta és megkérdezte: — Lehet egykilóharminc . . .?!

Egy humorista emlékirataiból

1940

Írta: LESZKAY ANDRÁS

Éhes voltam. Megírtam gyorsan öt humoreszket és beállítottam velük egyik napilapunk szerkesztőjéhez. Átfutotta őket, mindet visszalökte és így szólt:

— Ezek nem jó humoreszkek, fiatal barátom. Röhögni ugyan nagyszerűen lehet rajtuk, azt elismerem. Más a hiba.

— Mi a hiba?

— Az a hiba, hogy maga csakugyan komolyan veszi azokat a társadalmi bajokat, amelyeket kipellengérez. Magának azok csakugyan fájnak. Fájhatnak, rendben van, de ne fejezze ki. Mert ha kifejezi, fájni fognak az előfizetőknek is, idegesíteni fogja őket a lap, s elmaradnak. Ezeket a hibákat éppen csak érinteni szabad. Mintegy ujjheggyel, játékosan . . ., éppen csak meg szabad csiklandozni őket. Sőt: jobb, ha nem is érintjük őket, csak egyszerűen rájuk mutatunk. Különben elmaradnak az előfizetők . . . De e rámutatás közben is éreztetni kell: magunk se gondoljuk komolyan, hogy esetleg meg is szűnhetnének. Éreztetni kell, hogy ezt a vicces kis rámutatást is a változás legkisebb reménye nélkül tesszük. Mert különben . . . satöbbi. Érti? Akkor mehet.

Nem mentem. Éhségemhez mérten meglepő gyorsasággal elővettem egy hurkos kötelet (a magam számára készítettem nemrég a zsebembe), rávetettem a szerkesztő nyakára, a másik végét pedig feldobtam egy nagy fali tábla mögé, amelyen ez volt olvasható: „Igazságot Magyarországnak!", s húzni kezdtem. A szerkesztő felemelkedett a tábla elé és felhördült:

— Fáj!

— Fájhat, rendben van, — szóltam fel hozzá — de nem szabad kifejezni, mert elmaradnak az előfizetők.

— Egy széket! — hörögte és kapálódzott.

Udvariasan odagördítettem egyet, — de nagyon közel —:

— Parancsoljon! De figyelmeztetem: éppen csak érinteni szabad. Ujjheggyel. Lábujjheggyel. Játékosan, mintegy csak csiklandozva. Sőt: jobb, ha csak rámutat.

Rá is mutatott, de a nyelvével, s úgy vettem észre: nem szándékosan. És kilógó nyelvvel könyörgött:

— Engedjen . . ., meghalok . . .

— Ne felejtse el, — figyelmeztettem — hogy e vicces kis rámutatás közben is éreztetni kell: a változás legkisebb reménye nélkül tesszük.

Elkékült. Elengedtem a kötelet, s ő a padlóra zuhant. Felsegítettem, leültettem és vizet adtam neki.

— Ne haragudjék rám, — kértem csak be akartam bizonyítani, hogy nincs igaza. Most már, ugye, közölni fogja a humoreszkjeimet?

És ekkor jött a meglepetés.

Csöngetett a szolgának és így szólt hozzá:

— János! Rúgja ki ezt a humoristát, s ha még egyszer egészben idejönne, négyelje fel.

Nem értett meg, hiába fáradtam vele.

Típuscikkek .

— Nézd Aladár, ez a barna típus tetszik nekem!
— Nekem is!

Elszámoltatás nagygazdáéknál

— Baj van, apjuk, mennek az elszámoltatók a magtárba.
— Csak hadd menjenek. Az az egyetlen hely, ahol nincs búza.

Könnyű egy angol humoristának...

Gyakorta hallgatok rádiómon egy angol állomást, ahol az esti órákban párbeszédekkel összekötött énekszámokat sugároznak szét az arra rászorulóknak. Bár egy szót sem értek angolul, minden alkalommal levett kalappal állok meg a párbeszédek írója előtt. Olyan humorista, mint az az illető, nem igen volt még a világon. Jóformán minden szavát viharos nevetés követi.

Tegnap vendégem volt, névszerint Mész Dani, aki tökéletesen beszél angolul. Történetesen éppen az említett műsorszámot hallgattam. Megkértem, fordítsa le nekem a szöveget, hadd mulassak már egy kicsit én is. Itt adom a pontos szöveget:

— Jónapot kívánok Peabody úr! *(Futó kis kacagások.)*

— Jónapot kívánok Stoke úr! *(Itt-ott vihogás.)*

— Már több napja nem láttam önt, sajnos. *(Nagy nevetés, itt-ott egy-egy sikítás.)*

— Nekem is sajnos, Stoke úr. *(Harsány röhögés.)*

— Miből él ön most, Peabody úr? *(Halk, csiklandozó nevetés.)*

— Képzelje, örököltem egy vekkert. *(Percekig tartó hangos hahotázás, amely lassankint fuldokló röhögésbe megy át, női visítások.)*

— Örökölt egy vekkert? *(Zengő bruhaha, észbontó, fülsiketítő zenebona, taps, füttyszó, mindent elsöprő nevetőorkán.)*

— Ugy van, Stoke úr, örököltem egy vekkert. *(Ütemes lábdogogás, vad eszeveszett, tomboló röhögés, görcsös sikolyok.)*

— Azt hiszem, ideje volna elbúcsúznunk egymástól, Peabody úr. *(Vibráló, futó kis nevetések.)* Későre jár az idő. *(Nagy, de rövid kacagás.)*

— Valóban, igaza van önnek. Félóra mulva egy félórával később lesz. *(Mindent megrázó hosszú, tébolyult röhögőhullám, dübörgő taps, őrjöngő röhögés.)*

— A viszontlátásra, Peabody úr. *(Egy mélyhangú néző hosszan, jóizűen nevet.)*

— A viszontlátásra, Stoke úr. *(Hosszú, lelkes nevetés.)*

Most megszólalt a zene, egy nő énekelt s utána a bemondó egy mondatot mondott, amire olyan fergeteges röhögés támadt, hogy lejebb kellett csavarnom a hangerőt. Percekig viharzott, tombolt a röhögés. Megragadtam vendégem karját:

— Mit mondott most a bemondó? De szószerint!

— «Mai adásunkat egyszer majd még megismételjük.» De elárulhatom neked, hogy tulajdonképen miért röhög annyit a közönség.

— Na? — kérdeztem izgatottan.

— Mert Peabody úrnak krumpliorra van és Stoke úr felemás harisnyában jár.

Tabi László

Egy korszerű rab –

aki karácsonyi angyalnak öltözve sétál ki a fogházból.

Pesti trafik

— Van már Harmónia?
— Hogyne, kérem, úgy élünk a feleségemmel, akár a galambok.

Mély meglátás

Nyavalyek Alajos kisfiával sétál az utcán. Amint mennek, észreveszik, hogy előttük egy háromlábú kutya sántikál. A kis Nyavalyek gyerek felkiált:

— Nézd, papa, milyen csúnya!

— Szégyeld magad — szól rá az apja —, így beszélsz erről a szegény nyomorék kutyáról, ahelyett, hogy sajnálnád.

— Miért sajnáljam — ütődik meg a Nyavalyek gyerek, — amikor még így is eggyel több lába van, mint nekem.

Kissé bonyolult

Sötét Ödönéknél nagy estély van. Éjfélutáni 2 órakor bekopogtat hozzájuk az alattuk lakó Gugyerákné.

— Parancsoljon, — mondja előzékenyen Sötét Ödönné.

— Legyen olyan aranyos, adja kölcsön a partvist, — kéri Gugyerákné.

— Minek magának éjfélutáni kettőkor a partvis?

— Fel akarok kopogni a plafonra, hogy hagyják már abba azt a hülye ugrálást.

Makacs tojásspekuláns

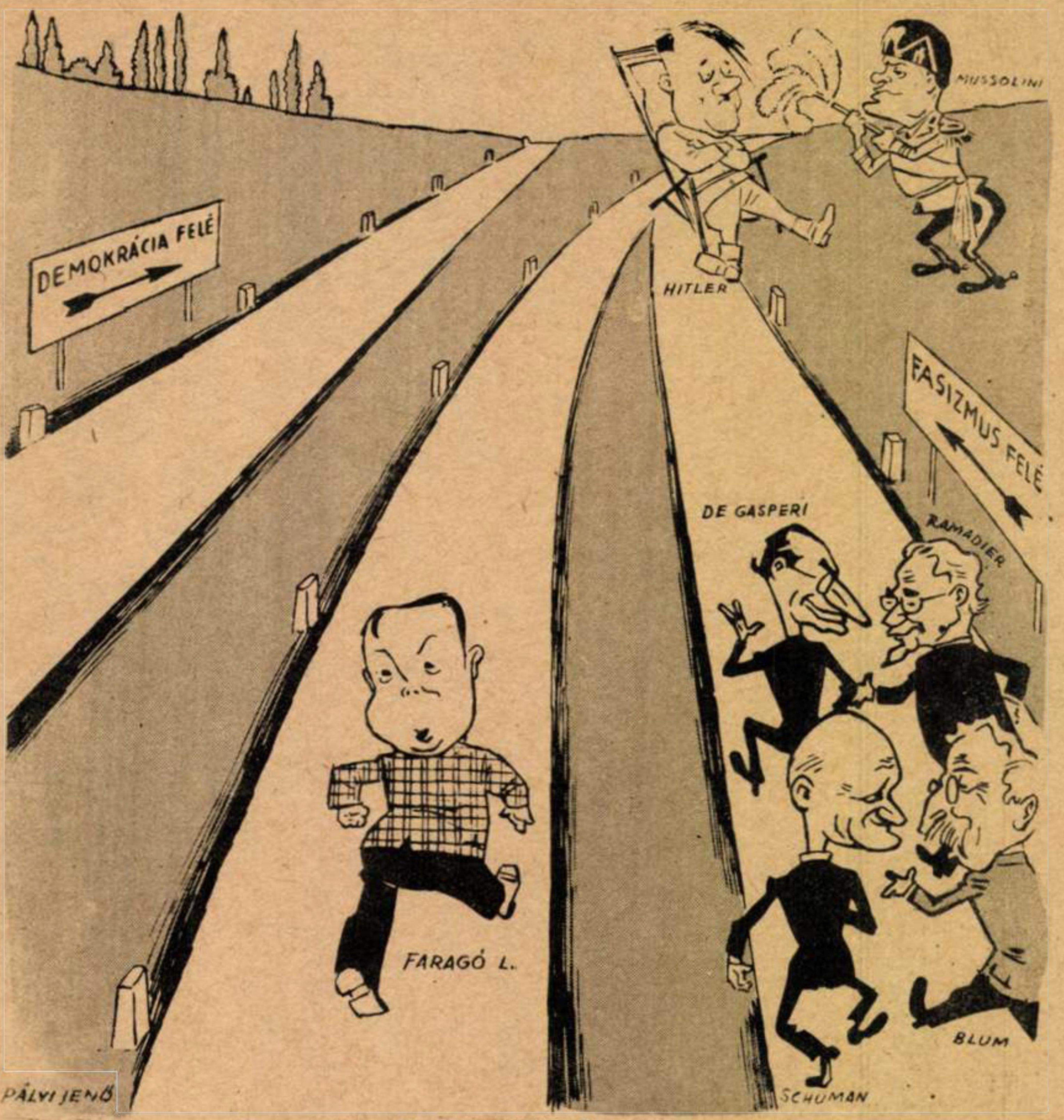
— Juszt se adom egy forint huszonnégyért a tojást! Csinálj fiam hatezer tojásból rántottát.

A szeretet ünnepén

Reakczy Jóska: Szeretet ide, szeretet oda, én ezeket sohasem fogom megszeretni.

A harmadik út

Miert nem néz előre Faragó elvtárs?
— Mert nem akarom látni, hogy hova vezet a harmadik út.

Boldog ifjú fúziós pár

Anyakönyvvezető: Önök reverzálist kötöttek?
A jegyespár: Igen, a fiúgyerekek kommunisták lesznek, a leánygyerekek szociáldemokraták.
Anyakönyvvezető: És a Polgári Radikális Párt?
A jegyespár: Hol lesz az már akkor?

Gerő Ernő:

„Hazánk atlépte a rubikont a polgári és a népi demokrácia között“

Hungária: Maguk mikor mennek át?
Supkáék: Mi megvárjuk, míg a Gerő ide is hidat épít.

Próbára tettük a takarítónőt!

Irta: Kishont Ferenc

Nekünk van egy takarítónőnk, aki nálunk takarítani szokott. Mariskának hívják őt, csendes, derék asszony, a Keszték ajánlották. Mikor tegnapelőtt először jelentkezett nálunk, azonnal közölte, hogy dupla fizetésre tart igényt.

— A takarítónők lopni szoktak — mondotta. — Én nem. Engem meg kell becsülni.

Igaza volt. Felvettük őt, de a feleségem azért nyugtalankodni kezdett.

— Hohó! — jelentette ki tegnap — ez a Mariska biztosan azért mondja, hogy ő nem lop, mert tudja, hogy mi úgy gondolkodunk, hogyha ő lopni akarna, akkor nem hívná fel a figyelmet arra, hogy ő lopni nem akar, mert abból mi tudnánk, hogy ő csak azért nem lop, mert felhívta rá a figyelmet, de nekem is megvan a magamhoz való eszem, dupla blöff...

Beláttam, hogy feleségemnek igaza lehet és megtanácskoztuk, hogy mitévők legyünk. Elhatároztuk, hogy próbára tesszük a Mariskát, mégpedig olymódon, hogy elrejtünk egy tízforintost, de úgy, hogy ő megtalálja és ne adja vissza, mire mi leleplezzük a gazasszonyt, hogy a lába sem éri a földet.

Elhatározásunkat tettek követték. Ma reggel a feleségem eldugott egy tizforintost a fürdőszobagyékény alá és dobogó szívvel magárahagytuk vele a gyanutlanul mosogató takarítónőt.

Délben — alighogy hazaérkeztünk — a fürdőszobából jövet elénkállt a Mariska és azt mondta:

— Találtam a gyékény alatt húsz forintot. Tessék máskor jobban vigyázni rá.

Néhány hálás szót dadogtunk és megrendülten visszavonultunk lakosztályunkba, ahol először rehabilitáltam a Mariskát, azután rátámadtam a feleségemre.

— Az is a dupla blöffhöz tartozik — kérdeztem gúnyosan — hogy tíz helyett húsz forintot kockáztattál...?! Hátha nem adta volna vissza? Tíz nem is volt neked elég?

A feleségem kapkodni kezdett, hogy a pénz össze lehetett ragadva, vagy már volt egy tizes a gyékény alatt, mert ő tisztán emlékszik, hogy csak tizet dugott el. De persze csak kacagtam ügyetlen védekezésén.

Délután aztán kitört a botrány.

Félnégykor kitárult az ajtó és útrakészen, villámló szemekkel belépett a szobába a takarítónőnk.

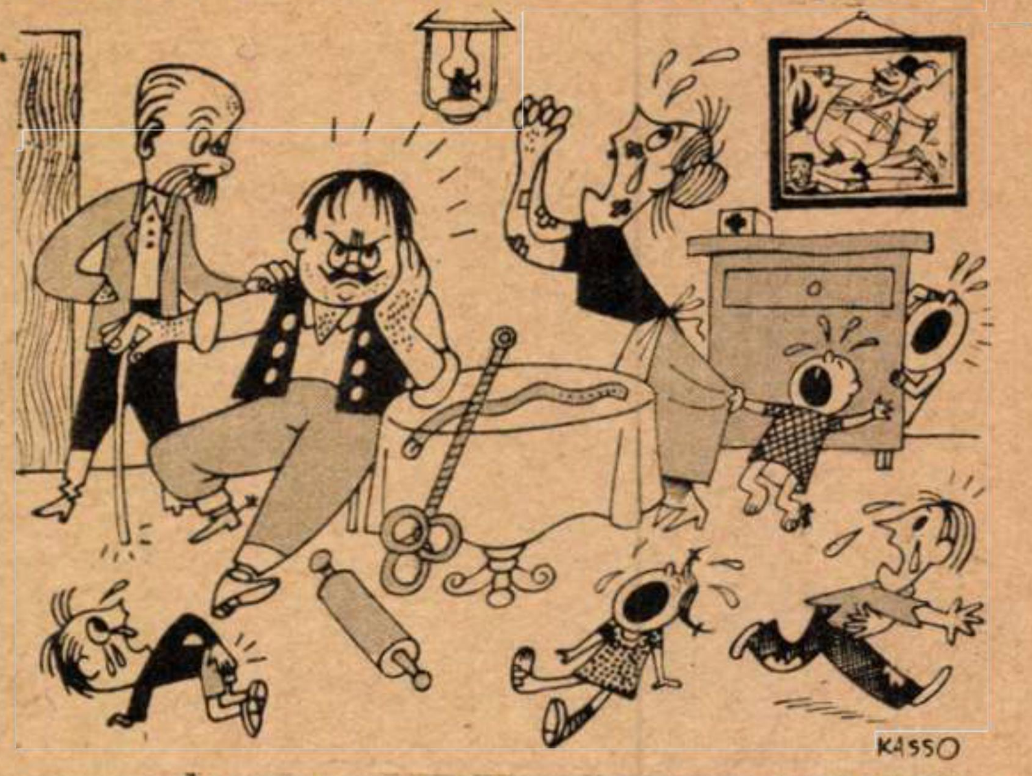
— Tessék csak visszaadni a pénzemet...!! — kiabálta a szemünkbe — Tudják maguk jól, hogy csak tizet dugtak a gyékény alá..!

A magam részéről szerettem volna a föld alá süllyedni, de nem ment. Feleségem minden ízében remegve nyujtotta át a kérdéses bankjegyet.

— Mondanom sem kell — folytatta Mariska jegesen — hogy nem maradok egy olyan háznál, ahol lopnak..! Még szerencse, hogy próbára tettem magukat..! Ugylátszik már senkiben sem lehet megbízni..!

És otthagyott bennünket, mint gyerek a spenótot.

35.000 csendőr közül csak 200-at igazoltak

— Hát nem igazolták, őrmester úr? Akkor hogy él most?
— Naponkint végigpofozom a gyerekeimet, de ez azért nem az igazi!

Veszélyes utas

Kalauz: Uraságodnak van fegyverviselési engedélye?
Utas: Nincs.
Kalauz: Akkor milyen jogon akarja elsütni ezt a hamis kétforintost?

Uj üstökös közeledik a föld felé

— Miért félnek úgy ettől az üstököstől? Nézzék, milyen barátságosan csóválja a farkát.

Hipermodern amerikai vicc

Az idegorvoshoz rémülten rohan be a szobalány:

— Doktor úr, a várószobában egy izgatottan viselkedő hölgy ül s egy struccmadarat tart pórázon.

Az orvos meghökken, majd vállat von.

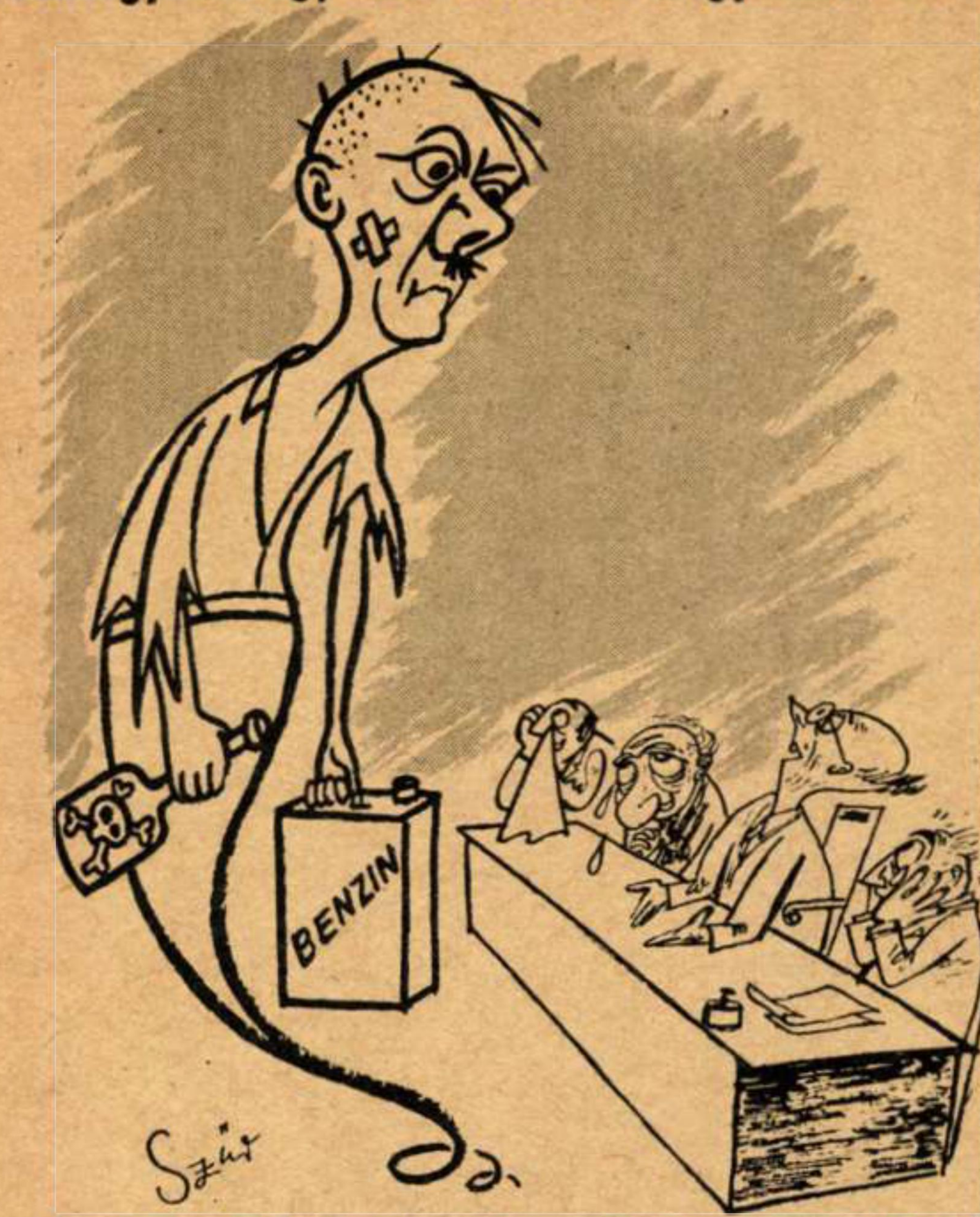
— Mit csináljunk? Vezesse be.

A hölgy megjelenik, magával hozza a struccot. Az orvos udvariasan mosolyogva kérdezi:

— Mi baja van, asszonyom?

— Nekem semmi — mondja a nő, majd a madárra mutat. — De nézze, szegény férjem! Azt képzeli magáról, hogy egy strucc!

A sőffőrgyilkos ügyének statáriális tárgyalása után

A jó statáriális bírák (Hitler szelleméhez): Adolfkám, maga elsiette a dolgot! Mi kegyelemre ajánlottuk volna.

Megszakad a szív...

— János, ezt ossza szét közöttük!

PESTI ESET

Havlicseket a telefonon tévedésből egy beszélgető párral kötik össze.

— Lépjen ki — mondja neki egy hang.

— Nem tehetem, — feleli Havlicsek.

— Miért?

— Mert az ötödik emeleten pont az ablaknál állok.

Az irodalmi körúton

Kassák: **Kortárs! Kortárs!**

Németh Andor (az olvasóhoz): **Várjon kartárs, én lehozom magának a Csillagot az égről.**

A rádióhirdetésekről...

(A rádió az elmult napokban megkezdte a fizetett hirdetések közvetítését. A magunk részéről csak azt kifogásoljuk, hogy a hirdetéseket egymásután olvassák be a mikrofonba és így módot nyujtanak a hallgatóknak arra, hogy ne figyeljenek oda. Véleményünk szerint a hirdetéseket be kellene építeni a műsorba. Igy:)

Páng!

Elhangzott Shakespeare: «Bayerkereszt, vagy amit akartok...» c. vígjátéka. Az idő huszonkétóra tízperc Marabuvekkerórán. Most híreket mondunk:

Az MTI jelentése szerint az olasz kormány felhívást intézett a munkássághoz, amelyben a sztrájk beszüntetésére és az osztálysorsjátékban való egységes részvételre szólította fel őket. A sztrájkról csak annyit mondhatok — jelentette ki de Gasperi miniszterelnök, — hogy minden második sorsjegy nyer, tehát bolond, aki nem vesz részt benne.

Arab terroristák az éjjel tüntetést rendeztek Jaffában az UNO határozata ellen és követelték a Vitaplex B. vitaminos nappali arcápolókrém bevezetését. Többen «Le a zsidókkal! Éljen a Schlesinger-féle fotelágy!» feliratú táblákat vittek. Az angol rendőrség beavatkozott és «Extra-Pűy» kölnivízzel szétszórta a támadókat. Az arab Szent Légió erre a külvárosokban Rex borotvapengével tett kísérletet, de a Hagganah rádiója máris figyelme tette, hogyha egyszer megpróbálja, akkor rabja lesz.

Rostfrei szenátor ma tartja első nagyjelentőségű beszámolóját New-Yorkban. New-York a középosztály kedvelt kávéháza. Olcsó árak. A republikánus Rostfrei valószínűleg éles támadást fog intézni a demokrata párt ellen, amely a végsőkig ragaszkodik a hagyományos Hoppla-hopla gyermekjárókához.

Híreinket befejeztük. tánclemezeket közvetítünk. Első számunk: dr. Tinódi—Verdi: «Egy Automenth Budára át...» keringő.

K. F.

Ludas Matyi

SZATIRIKUS HETILAP

Megjelenik minden csütörtökön

Felelős szerkesztő: **DARVAS SZILÁRD**

Szerkesztő: **TABI LÁSZLÓ**

Felelős kiadó: **ELEK LÁSZLÓ**

Kéziratokat, rajzokat nem őrzünk meg és nem adunk vissza.

Szerkesztőség: Honvéd-utca 10. Tel.: 127—750 és 128—031. Kiadóhivatal: Budapest, József-körút 5. Tel.: 139—150 és 138—382.

Nyomatott a Szikra Lapvállalat offset-körforgógépein.

Felelős nyomdavezető: Nedeczky László.

GYOSZJELENTÉS!

A Fogyasztók kiterjedt családjának tagjai örömmel jelentik, hogy az Anyag- és Árhivatal büszkesége, vicclapszerkesztők és humoristák legkedvesebb témája

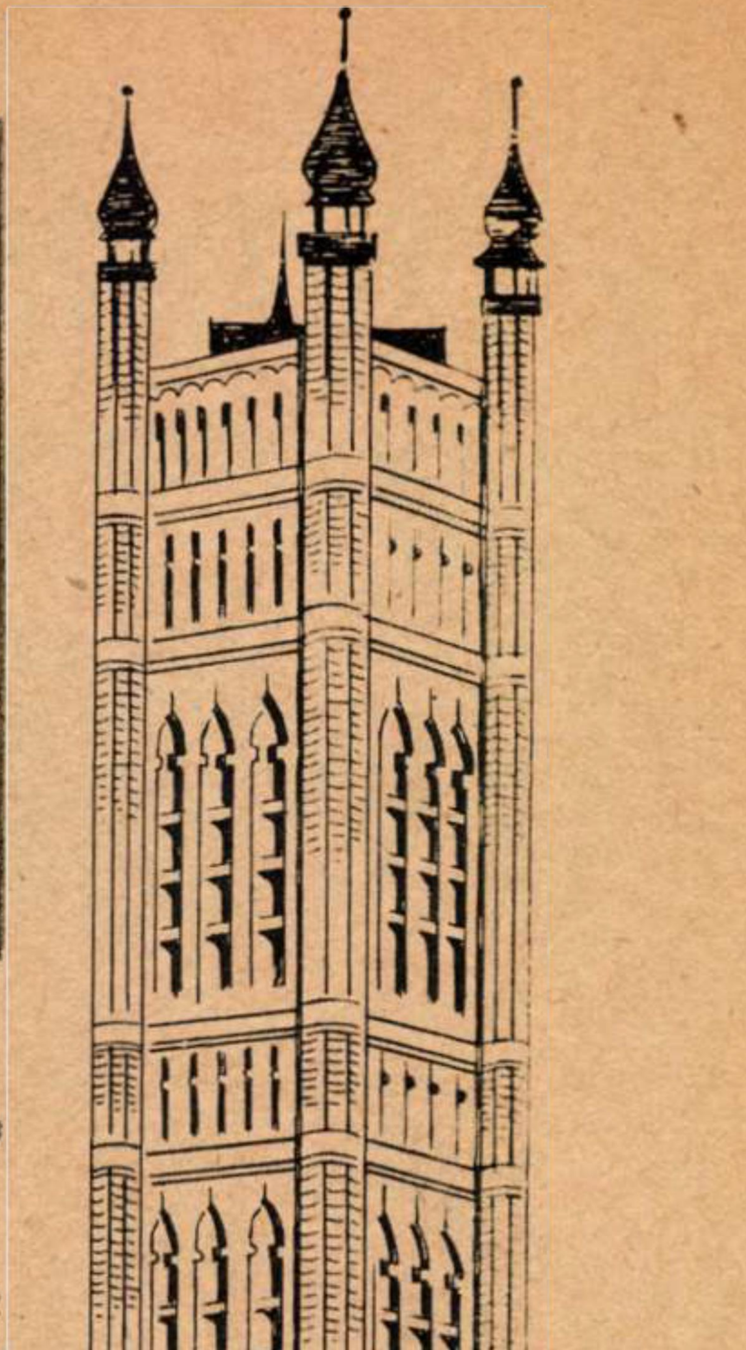
Textiljegyecske

a fogyasztók rövid, de kínos szenvedése után, követte szülőapját Varga Istvánt és remélhetően örökre eltávozott.

Élete rövid volt, de pocsék. Emléke álmunkban se jöjjön elő. Távozása pótolhatatlan zűrt hagyott maga után a textildzsungelben.

A megboldogult földi maradványait az Anyag- és Árhivatal félreeső helyiségeiben ravatalozzuk fel és február 1-én helyezzük örök nyugalomra egy a főváros által adományozott bizonyos helyen.

Legyen neki könnyű a vízöblítés!

A londoni konferencia után

Marshall: *Ugye mondtam, hogy eredményes lesz a konferencia.*

Ujságíró: *De hiszen maga félbeszakitotta!*

Marshall: *Látja kérem, ez az én eredményem.*

A vádló közbeszól

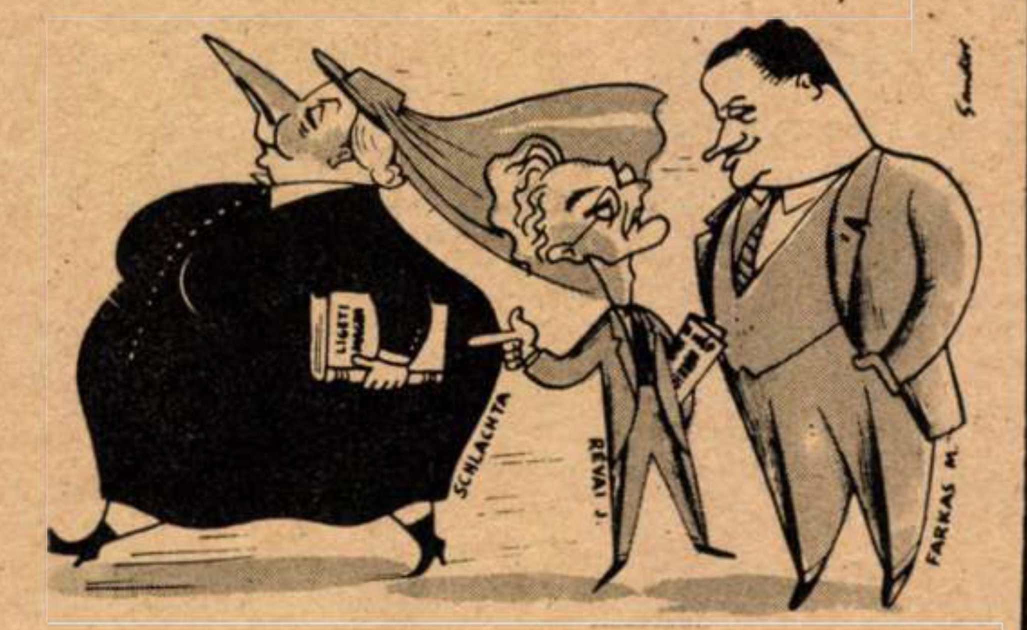
A bíró így szól a panaszoshoz:

— Ön ezer forint fájdalomdíjat kér egy pofonért? Kissé soknak találom.

— Látszik, hogy a bíró úr még nem kapott ilyen pofont.

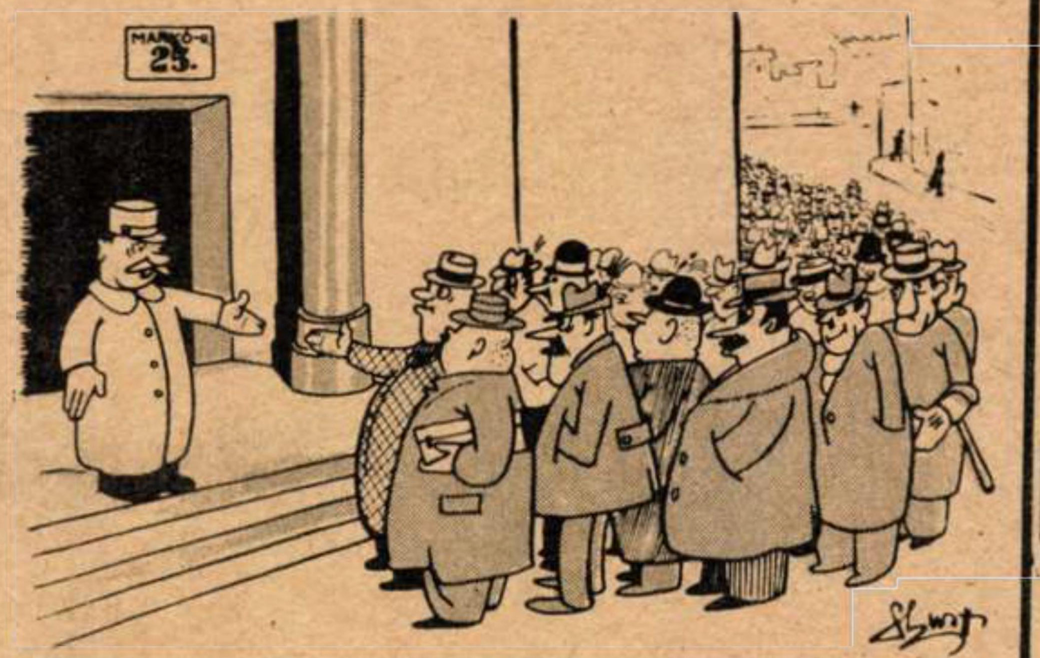
Schlachta ismét a parlamentben

Révai József: Ez a Schlachta úgy meghízcrt, hogy nem ismerek rá.

Farkas Mihály: Majd ráismersz, ha kinyitja a száját.

Előrelátó tőkések

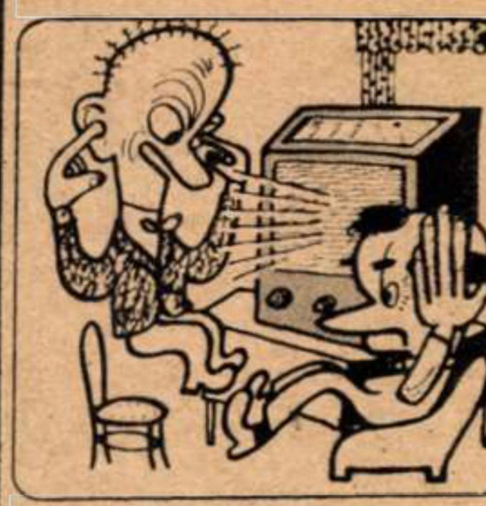
— Maguk mit akarnak?

— Olvastuk, hogy két évet kapnak a kollektív szerződések megszegői.

— Maguk megszegték a kollektív szerződést?

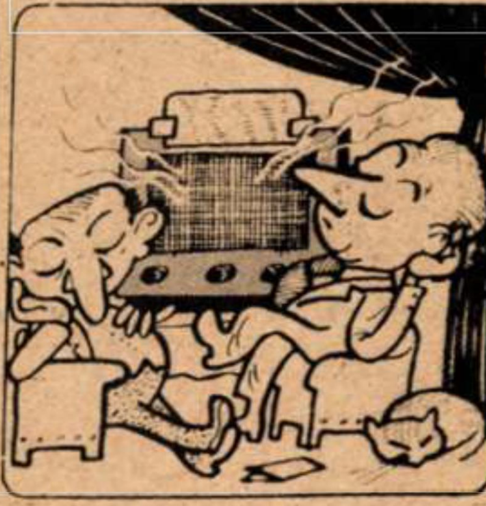
— Még nem, de gondoltuk, elővételben olcsóbb.

A rádió mint hirdetési orgánum

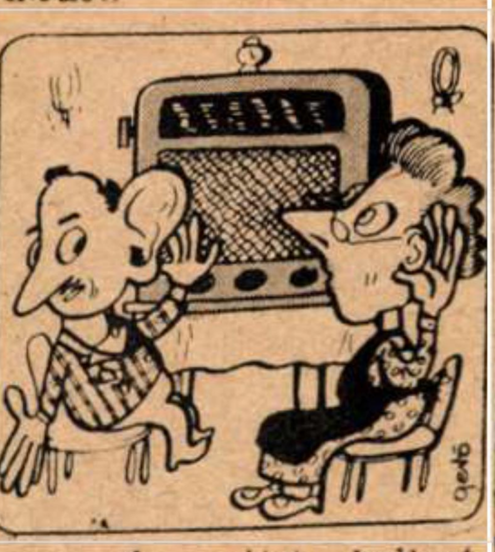
— Miért van ilyen éles hangja ennek a szpíkernek?

— Mert most borotvapengét ajánl.

— Most mért lett a hangja ilyen álmos?

— Mert most paplant hirdet.

— És miért hallgat most?

— Mert most a demokráciát hirdeti.

Karácsony Európában

Nyugati gyerekek: Angyalka, mi nem kapunk azokból a csomagokból?
Angyal: Nem. Ti dollárkölcsönt kívántatok.

Gergely Miklós:

Karácsonyi álom

1.

Guba Bende úr eloltotta Havanna-szivarját, hörpintett egyet az ezüstlalpú likőröspohárkából, majd nagyot ásított.

Egy pillanatra behúnyta a szemét; szép volt ez a karácsony. Éppen ma sikerült lekötnie Tolonczossy vezérigazgatóval azt a százezerforintos izét.

Amikor kinyitotta a szemét, előtte állott az angyal.

2.

— Angyal vagyok — mondta az angyal kis, finom meghajlással.

— Rokona az Angyal Manónak — kérdezte szórakozottan Guba, — akit a múlt héten rúgtam ki a váltóosztályról?

— Nem — mondta méltatlankodva az angyal, de egy picit már elvesztett a biztonságérzetéből. — Én mennyei angyal vagyok.

— Akkor tényleg nem — nyugodott meg Guba. — Az, ha jól emlékszem, paksi Angyal volt.

Ekkor furcsa gondolata támadt Gubának. Érezte, hogy itt valami nincs rendben.

— Hogy jött be bejelentés nélkül? — kérdezte szigorúan.

3.

— Mondtam már, hogy angyal vagyok — mondta az angyal, de közben bosszankodva érezte, hogy Guba egyre jobban imponált neki. — Én keresztülsuhanok a falakon.

— Gondoltam, hogy valami kétes egzisztencia — dörmögte Guba. — És mit akar tőlem?

— Meg akarom javítani — mondta az angyal. — Tudomásomra jutott, hogy gonosz, ledér és üres életet él.

— Magának legyen mondva — mondta Guba és elgondolkozva nézett az angyalra. — Mondja csak, ha nem vagyok indiszkrét mit keres egy ilyen angyal?

— Micsoda kérdés, Guba úr! — pirult el az angyal. — Mi nem pénzért dolgozunk! Éppen azt akarom magának is megmagyarázni, Guba úr, hogy...

— Mit vág fel? — vágott közbe Guba úr, — Azt hiszi, nem látni, milyen kopottak a szárnyai?

— Hagyja a szárnyaimat, Guba úr — esengett az angyal. — A lelkéről van szó, nézze, az a helyzet...

4.

— Hagyjuk ezt, fiatalember — vágott közbe újra Guba, most már nagyon határozottan. — Nézze, én tudnám magát esetleg használni, de ezekről a süket dumákról le kell szoknia. A titkárom majd kipróbálja, hogy hány falon tud egy nap átsuhanni, fix nincs, de minden üzlet után öt százalék prompt. Megértette?

— De Guba úr — zokogta az angyal — én csak a maga érdekeit nézem...

— Azt el is várom az alkalmazottaimtól — mondta gőgösen Guba és kidobta az angyalt.

SZERENCSE

Az író azt mondja egy művésztársaságban:
— Nekem olyan rossz az írásom, hogy én magam sem tudom elolvasni.
— Boldog ember.

Karácsonyi gondoskodás

A legifjabbak meglepik a karácsonyi angyalkát.

Ujszerű munkásmozgalom Franciaországban:
a kapitálszocializmus

Franciaországban a francia szocialisták az osztályharcnak egy egészen új formáját fedezték fel: harc a munkásosztály ellen. Mivel a munkásosztály a legnagyobb osztály, ez az osztályharc a legnagyobb méretű. Marxnak egy egészen eredeti értelmezésével a francia szocialisták elhatározták, hogy szocializálják a nyomort, a köz tulajdonává teszik a munkanélküliséget.

Leon *Plöm* és *Maradier*, a két jeles munkásvezér már lefektette az alapjait a bankosított államnak, az okszerű kizsákmányolásnak és a termelő eszközök tőkésítésének. A dialektikus visszafejlődés helyes értelmezésével így a munkást hamar föl lehet emelni a jobbágyi magaslatra, majd a viszonyok javulásával nyitva áll előtte még a rabszolgaság is.

Mint Leon *Plöm*, az ősz kapitálszocialista vezér meghirdette:

— *Világ dollárcárjai egyesüljetek!*

Egyesült erővel

— *Az uram súlyos idegbeteg.*
— *Öröklött betegség?*
— *Dehogy. Közös szerzemény!*

Kuksi is bevásárolt Karácsonyra

Kisvasutat nézett Kuksi
Egy nagy játékáruházba,
Mibe kerül ez a játék?
Érdeklődött, kissé fázva.

Csak a sín volt ötven forint,
Kuksi szinte beleszédült,
S i n v a k n a k lesz, — mondta aztán
És elvitte sínek nélkül.

Bár névjegyet nem rendelt ő
Ajándékul, szegény pára,
Veréb-névjegy hullt egy fáról
Kuksikának kalapjára.

Kuksi lekapta kalapját,
Merengve a fehér pettyen,
Ezt nevezik, — sóhajtotta —
Fehér karácsonynak Pesten?

